

HỒI 14

Vấn đề càng nghĩ càng nhiều và cũng càng nghĩ càng rồi.
 Lúc này, chàng đã dẹp bỏ hết những vấn đề nan giải trước mặt.
 Bỗng bên tai vang lên một giọng trong trẻo nói:

- Khải bẩm cung chủ, thời gian nửa nén nhang đã đến!

Trình Lập Dân giật mình như chợt tỉnh trong mơ. Độn Thế Cung Chủ đã lạnh lùng hỏi:

- Trình Lập Dân, ý người thế nào?

Trình Lập Dân lòng rối như tơ vò, chẳng chút đắn đo bậm bụng cắn răng đáp:

- Tại hạ đồng ý chấp nhận điều kiện của cung chủ!

Độn Thế Cung Chủ rần giọng:

- Người không hối hận chứ?

Trình Lập Dân cao giọng:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, có gì mà hối hận!

Độn Thế Cung Chủ lớn tiếng hô:

- Thỉnh bài vị tổ sư!

Ngay lập tức, có người từ sau sảnh bùng ra một linh bài phủ lụa đỏ, đặt lên trên khám thần sau bàn.

Độn Thế Cung Chủ lại hô to:

- Dâng hương!

- Thỉnh hình cụ!

Bóng người qua lại, trước bài vị đã được thắp hương, và một chiếc khay nhôm trên có một con dao nhỏ sáng lóa cũng đã được đặt lên bàn, bên cạnh khay còn có hai chiếc lọ ngọc trắng và một cuộn vải trắng.

Trình Lập Dân thấy vậy, lòng thật không sao phân biệt được là mùi vị gì...

Một chiếc ghế thật dài màu đỏ "cộc" một tiếng đặt xuống trước mặt chàng...

Độn Thế Cung Chủ hô tiếp:

- Diu người thọ hình vào vị trí!

Hai đại hán võ phục diu Trình Lập Dân nằm ngửa lên chiếc ghế dài.

- Cởi y phục!

- Chụp thuốc mê!

Theo các mệnh lệnh liên tiếp ấy, quần của Trình Lập Dân bị cởi ra, âm nang cũng bị thoa lên một lớp thuốc nước lạnh như băng.

Chàng nhắm nghiền mắt, đầu óc trống rỗng, để mặc cho kẻ khác làm gì thì làm, chàng như một kẻ tuần nạn cao cả, thần thái hết sức bình thản, chẳng chút sợ hãi, chẳng chút oán hận.

Trình Lập Dân tuổi còn trẻ, chàng sớm đã bị thân thế bí ẩn thê lương và những oán thù ngổn ngang phức tạp làm cho đầu óc hoang mang, tâm thần cơ hồ không chịu nổi.

Cảnh ngộ lúc này tuy sẽ khiến chàng ân hận suốt đời, nhưng dẫu sao cũng có thể an ủi linh hồn của nghĩa bộc Nhạc Thành ở chốn suối vàng và cô gái bị hủy dung tội nghiệp Nhạc Tố Trân, giảm nhẹ gánh nặng tinh thần của mình, nên chàng sẵn sàng chấp nhận mọi sự trong hiện tại.

Lúc này chàng cảm thấy thuốc nước thoa lên âm nang càng lúc càng lạnh, lạnh đến thấu xương và dần dần tê dại...

Bỗng nghe Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng hô to:

- Hành hình!

Đại hán võ phục đứng cạnh tay cầm dao nhọn, nhắm ngay âm nang của Trình Lập Dân từ từ đâm xuống...

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng hô to:

- Trưởng lão giá lâm!

Độn Thế Cung Chủ vội khoát tay quát:

- Dừng tay!

Con dao nhọn trong tay đại hán võ phục đã sắp chạm vào âm nang của Trình Lập Dân liền thu ngay về, buông thõng hai tay đứng sát bên.

Một lão nhân áo bào xám tay cầm long đầu quả trượng, râu tóc bạc phơ từ sau đại sảnh đi ra, hướng về Độn Thế Cung Chủ thoáng khom mình nói:

- Lão hủ Phương Chấn Hưng xin ra mắt cung chủ!

Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng nói:

- Xin chào sư thúc!

Thoáng dừng, trầm giọng quát:

- Mang ghế cho trưởng lão ngồi!

Lão nhân áo bào xám Phương Chấn Hưng ngồi xuống ghế xong, Độn Thế Cung Chủ nghiêm giọng nói:

- Sư thúc giá lâm có gì chỉ giáo vậy?

Phương Chấn Hưng mắt nhìn Trình Lập Dân vẫn còn nằm ngửa trên ghế dài, chậm rãi hỏi:

- Nghe nói thiếu niên đó là môn hạ của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên đại hiệp, có thật vậy không?

Độn Thế Cung Chủ gật đầu:

- Thật vậy!

- Y đến đây để xin lĩnh được phục hồi dung mạo của bốn cung phải không?

- Vâng! Chuyện đó có phải Cao hộ pháp đã bẩm báo với sư thúc không?

Phương Chấn Hưng khẽ buông tiếng thở dài, nói:

- Hồi trăm năm trước, lão hủ bị Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ cấu kết với năm cao thủ Tây Vực liền thủ giáp công trên đỉnh Thiên Sơn, tính mạng lâm nguy, may nhờ Thiết Thủ Thư Sinh Từ đại hiệp ngẫu nhiên ngang qua, trượng nghĩa cứu giúp mới thoát nạn, ân đức ấy lão hủ luôn ghi lòng tạc dạ...

Độn Thế Cung Chủ mặt lộ vẻ do dự ngắt lời:

- Ý sư thúc là muốn nhân cơ hội này hoàn thành tâm nguyện khi xưa phải không?

- Cung chủ thật anh minh, lão hủ quả có ý ấy!

Độn Thế Cung Chủ ngẫm nghĩ một hồi, lạnh lùng hỏi:

- Sư thúc có nghĩ đến việc này trái với tôn chỉ độn thế của bốn cung không?
- Dĩ nhiên có nghĩ đến, nhưng lão hủ đã quyết định...

Độn Thế Cung Chủ ngắt lời:

- Sư thúc đã quyết định hay chưa, bốn tọa không tiện can dự, song vì việc này liên quan đến luật lệ của bốn cung, bốn tọa không thể nào hoàn thành tâm nguyện của sư thúc.

Phương Chấn Hưng mỉm cười:

- Cung chủ đã hiểu lầm ý của lão hủ rồi, quyết định của lão hủ đây chỉ là nếu được cung chủ nhận lời, lão hủ sẽ diện bích trăm ngày trong Tý Ngọ Động để chuộc tội đã làm trái cung quy.

Độn Thế Cung Chủ biến sắc mặt, kinh hãi nói:

- Sư thúc tuy công lực huyền thông, nhưng cương khí thiên nhiên trong Tý Ngọ Động, thân xác máu thịt sao có thể chống nổi, sư thúc hãy bỏ quyết định ấy thì hơn.

Phương Chấn Hưng kiên quyết:

- Lão hủ ý niệm đã quyết, xin cung chủ chờ ngăn cản!

Độn Thế Cung Chủ khẽ thở dài:

- Thôi được! Xin sư thúc hãy hồi giá, bốn tọa xin hoàn thành tâm nguyện của sư thúc!

Phương Chấn Hưng đứng lên, thoáng khom mình thi lễ với Độn Thế Cung Chủ và nói:

- Đa tạ cung chủ đã từ bi!

Phương trưởng lão khuất dạng sau đại sảnh. Độn Thế Cung Chủ trầm giọng hô:

- Mời Trình thiếu hiệp mặc lại y phục!

Trình Lập Dân đang ngẫm nghĩ: Vị Phương trưởng lão ấy cam chịu nổi khổ diện bích trăm ngày trong Tý Ngọ Động để báo đáp ơn cứu mạng của ân sư khi xưa, thật là người trọng tình nghĩa, có điều là chẳng rõ trong Tý Ngọ Động lợi hại đến dường nào?

Tiếng quát của Độn Thế Cung Chủ đã cắt đứt giòng suy tư của chàng, chàng ngơ ngẩn mặc lại quần áo, hết như vừa trải qua một cơn ác mộng kinh hoàng.

Độn Thế Cung Chủ nói tiếp:

- Tiền linh vị tổ sư! Đẹp hình cụ! Ban thuốc! Bảo đường chủ trực nhật hộ tống Trình thiếu hiệp xuất cung!

Những mệnh lệnh liên tiếp ấy đã dẫn đến một phen lảng xảng. Ba lão nhân trên ghế da hổ cùng với nhân viên chấp sự lần lượt rời khỏi đại sảnh.

Tiếp theo, một văn sĩ trung niên áo lam tay cầm hai chiếc lọ ngọc xinh xắn trao cho Trình Lập Dân, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Trong chiếc lọ trắng này chính là Thiên Công Tán, linh dược phục hồi dung mạo của bốn cung. Còn trong lọ xanh là thuốc tề, khi chữa trị trước tiên dùng thuốc tề bôi lên vết thương, chờ khi sức thuốc thấm vào da, rồi dùng dao bén cạo bằng vết sẹo, sau đó đắp Thiên Công Tán lên, ba ngày sau là diện mạo sẽ phục hồi như trước.

Trình Lập Dân đón lấy lọ ngọc và cảm tạ lia lịa, văn sĩ trung niên áo lam nói tiếp:

- Bốn tọa là Sài Thiên Lý, phụng mệnh tiễn Trình thiếu hiệp xuất cung!

Đoạn sải bước đi trước, Trình Lập Dân liền lảng lạng theo sau, tuy mục đích chuyến đi này đã đạt, nhưng lòng lại nảy sinh rất nhiều nghi vấn.

Vị đại thẩm áo xanh đã van xin cho mình? Phương trưởng lão sư thúc của cung chủ? Tú Ngộ Động? Và Thượng Quan Xảo Vân? Nhất thời chàng không biết phải hỏi vấn đề nào trước?

Đường xuất cung cũng là một đường núi hiểm trở, có lẽ chính là con đường chính vào cung mà Thượng Quan Xảo Vân đã nói.

Dọc đường chỉ có bốn chỗ cực kỳ hiểm trở đều có các đại hán võ phục canh giữ, nhưng sau khi Sài Thiên Lý trình tìn bài ra, họ lập tức để cho hai người đi qua.

Trình Lập Dân tuy hoài nghi bốn chỗ ấy rất có thể chính là bốn cửa ải rất lợi hại mà Thượng Quan Xảo Vân đã nói, nhưng bề ngoài không hề có gì đặc biệt, vả lại lúc này lòng chàng đầy thắc mắc, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà hỏi.

Vị đường chủ trực nhật dẫn đường Sài Thiên Lý thần sắc rất lạnh lùng, hai người lạng lẽ thi triển khinh công phóng đi.

Lát sau, từ xa đã nhìn thấy cửa ải thứ nhất, hạp cốc hiểm trở khi này.

Trình Lập Dân thầm nhủ:

- Lúc này mà mình không hỏi, qua khỏi hạp cốc này thì sẽ không còn cơ hội nữa!

Nghĩ vậy chàng liền lên tiếng:

- Sài đường chủ, tại hạ có vài điều thỉnh giáo, có được không?

Sài Thiên Lý vẫn phóng đi, với giọng lạnh nhạt nói:

- Những câu hỏi của thiếu hiệp nếu nằm trong phạm vi chức quyền của bốn tọa, dĩ nhiên là được!

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Tại hạ muốn nói vài lời với Cao hộ pháp, Sài đường chủ có thể chuyển giùm tại hạ được chăng?

- Cao hộ pháp đã rời cung rồi!

Trình Lập Dân thất vọng:

- Sài đường chủ có thể cho biết xuất thân và lai lịch của Cao hộ pháp không?

- Không!

Trình Lập Dân đành đổi câu hỏi:

- Trong Tỳ Ngộ Động thật ra lợi hại như thế nào?

- Chưa tiện phụng cáo!

- Vị Thượng Quan đường chủ đã dẫn tại hạ vào cung sẽ bị phân xử ra sao?

- Đã đuổi ra khỏi cung rồi!

- Ồ!

Trong tiếng sững sốt của Trình Lập Dân, hai người đã ra khỏi hạp cốc.

Sài Thiên Lý dừng bước, lạnh lùng nói:

- Thiếu hiệp đã ra khỏi địa giới của bốn cung, xin thứ cho bốn tọa không tiễn xa nữa!

Dứt lời, liền quay người phóng đi trở vào cốc.

Lúc này, Trình Lập Dân không sao phân biệt được lòng mình, nhẹ nhõm hay nặng nề, chàng thở ra một hơi dài, ngoảnh lại nhìn hạp cốc, rồi thi triển khinh công phóng đi!

oOo

Cửu Nghi Sơn gồm có chín ngọn núi là Chu Minh, Thạch Thành, Thạch Lâu, Nga Hoàng, Vũ Nguyên, Nữ Anh, Tiêu Chiêu, Quế Lâm và Kỷ Lâm, nằm ở phía bắc huyện Lam Sơn tỉnh Sơn Nam, diện tích hơn bốn trăm dặm, đứng trong chỉ thấy ngọn núi nào cũng giống nhau, không sao phân biệt được, nên có tên là Cửu Nghi Sơn.

Đây là một sơn cốc nằm sâu trong núi Kỷ Lâm, trong cốc có ba gian nhà lá, xung quanh tre xanh bao bọc, một giòng suối trong xanh chảy quanh, ngoằn ngoèo dẫn đến đáy cốc, phong cảnh thật nên thơ.

Trong một gian phòng rất sạch sẽ nằm bên trái, một lão nhân và một thiếu nữ đang thấp giọng chuyện trò với nhau.

Lão nhân mặc áo vàng, mắt hổ mũi lân, râu bạc dài phủ ngực, tướng mạo rất uy mãnh, đó chính là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, người đã nuôi dưỡng Trình Lập Dân và Lãnh Văn Anh khôn lớn.

Còn thiếu nữ mặc y phục trắng bó sát người, khoác khăn choàng trắng, khá xinh đẹp, nhưng có vẻ lạnh lùng và lẳng lơ, bên cánh mũi trái có một nốt ruồi mỹ nhân rất nổi bật, nàng ta chính là Bạch Văn, bào tử của Bạch Mẫn, thủ đồ của Thái Cực Giáo giáo chủ.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân vẽ mặt tro khắc, Cốc Tiêu Vân cũng ra chiều tức giận, có lẽ hai người đã cãi vã với nhau.

Hai người chính tà bất đồng, sao lại ở bên nhau chuyện trò thế này? Và hai người đã cãi nhau về chuyện gì? Thật khó hiểu quá!

Hai người im lặng một hồi, Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân trầm giọng nói:

- Bạch cô nương, việc này lão phu đã hạ quyết tâm rồi, lão phu sẽ tự giải thích với giáo chủ quý giáo, xin đừng đề cập nữa!

Bạch Văn nhướn mày:

- Bạch Văn đặc biệt nhắc nhở tôn giá, giáo chủ với Bạch Văn danh nghĩa là sư đồ, tình như mẹ con, những lời Bạch Văn nói với giáo chủ, e còn nặng cân hơn là tôn giá.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân cười khan:

- Lão phu làm vậy tuyệt đối không phải vì bản thân, cô nương không chịu hiểu cho, lão phu cũng chẳng biết cách nào hơn.

Bạch Văn đánh giọng:

- Những lời tốt lành của Bạch Văn đã nói hết rồi, nếu tôn giá vẫn cố chấp, Bạch Văn cũng đành chờ giáo chủ đến mà vạch trần sự thật thôi!

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiều Vân trố mắt:

- Cô nương không sợ giáo chủ trách phạt ư?

Bạch Văn dẫu môi:

- Chuyện đó chẳng can gì đến tôn giá!

- Cô nương không muốn lấy Tử Anh thần kiếm và chiếc áo tím Thiên Tôn Chúc Miên sao?

- Ai bảo không?

- Nếu không tiến hành theo cách của lão phu, cô nương làm sao đạt được mục đích?

- Chuyện đó... Bạch Văn tự có cách, không cần tôn giá nhọc tâm!

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiều Vân cười phá lên:

- Bạch cô nương, thiên hạ có biết bao đàn ông anh tuấn, cô nương hà tất nhất thời bốc đồng mà có tình cảm thật sự với một đại họa tâm phúc kia chứ?

Bạch Văn bĩu môi:

- Ai nói Bạch Văn này có tình cảm thật sự?

- Nếu không có tình cảm thật sự với tiểu tử ấy, vậy sao lại không cho lão phu làm hại đến hắn?

Bạch Văn mỉm cười:

- Phàm người đàn ông nào Bạch Văn này đã để mắt đến, tuyệt đối không thể để thoát khỏi bàn tay, nhất là những kẻ lạnh lùng cao ngạo, Bạch Văn này càng không dễ buông tha, giờ tôn giá đã hiểu rồi chứ?

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiều Vân cười bí ẩn:

- Chẳng qua chỉ chơi đùa thôi chứ gì?

- Cuối cùng tôn giá cũng đã hiểu ra!

- Vậy lão phu phế bỏ võ công của hắn trước, rồi giao cho cô nương để tròn tâm nguyện, được chứ?

Bạch Văn cười khẩy:

- Hừ! Đàn ông võ công đã bị phế thì còn hứng thú gì nữa!

Yêu nữ này da mặt cũng thật dày, nói năng thật chẳng chút ngượng mồm ngượng miệng.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Văn cười âm ỉ:

- Hay lắm! Cô nương thật biết hưởng thụ, nếu cô nương thêm muốn, lão phu cũng có thể đáp ứng.

Trong khi nói, tay phải đã đưa ra, nắm lấy tay Bạch Văn kéo nhẹ, thân người Bạch Văn lập tức ngã vào lòng lão ta.

Bạch Văn không vùng vẫy cũng không thuận tùng, ngoảnh mặt đi, tránh khỏi chiếc miệng đầy râu của Hoàng Xam Thần Tẩu, mỉm cười nói:

- Đã lớn tuổi thế này, cũng không chịu soi gương xem thử!

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Văn buông chuỗi cười âm ỉ:

- Cô nương chớ thấy lão phu cao tuổi, nhưng lão phu người già chứ lòng chưa già, bảo đao càng già càng cứng rắn, bọn trai trẻ chưa chắc đã sánh bằng, cô nương không tin, chúng ta có thể thử ngay tại đây.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Văn miệng nói, hai tay đã bồng Bạch Văn lên, đi về phía chiếc giường tre bên cạnh.

Bạch Văn cả người mềm nhũn, cơ hồ xương cốt cũng mềm nhũn...

Đột nhiên, "vù" một tiếng, một con chim câu to khỏe bay qua cửa sổ vào phòng, đậu trên bàn trà, nghiêng đầu nhìn đôi nam nữ đang bị lửa dục thiêu đốt, cất tiếng kêu "cục cục" liên hồi.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Văn vội bỏ Bạch Văn xuống, từ trong ống tre buộc trên chân chim câu rút ra một mảnh giấy, vội vã xem qua, rồi ngoảnh sang Bạch Văn cười gượng nói:

- Thật mất hứng! Bạch cô nương, lão phu phải đi ngay mới được!

Bạch Văn ra chiều thất vọng hỏi:

- Lệnh dụ của giáo chủ phải không?

- Phải!

- Chuyện gì vậy?

Hoàng Xam Thần Tẩu tiện tay đưa mảnh giấy cho Bạch Văn:

- Cô nương xem đi!

Bạch Văn nằm nghiêng trên giường tre, đón lấy mảnh giấy, chỉ thấy trên viết:

- Tự dụ Kim bài số Bốn: 1) Trình Lập Dân đã cùng Tuệ Nhân quyền chương môn nhân Thiệu Lâm và Tu Duyên quyền chương môn Võ Đang, với Hải Thiên Tứ Hữu cả thấy bảy người tiến đến tổng đàn bốn giáo, nhưng đã đột nhiên mất tích trong phạm vi mười dặm. 2) Một Trình Lập Dân khác cũng đang trên đường tiến đến tổng đàn bốn giáo, hiện còn cách chừng tám mươi dặm. 3) Kiến dụ mong lập tức trở về tổng đàn hầu mệnh!

Phí Nhã Quân

X giờ x ngày x tháng

Bạch Văn thoáng biến sắc mặt nói:

- Sao lại có đến hai Trình Lập Dân thế này?

Hoàng Xam Thần Tẩu cười:

- Đó dĩ nhiên là có một người giả rồi!

Bạch Văn lừ mắt, mỉm cười nói:

- Tôn giá thông minh lắm!

Hoàng Xam Thần Tẩu vừa thu xếp đồ đạc, vừa giả vờ không nghe câu nói mai mỉa của đối phương và nói:

- Chút thông minh đó mà cũng không có, lão phu bằng vào đầu mà làm...

Bạch Văn lăm lăm một mình ngắt lời:

- Là thật! Tổng đàn của bốn giáo ở đâu ngay cả những người từ Ngân bài trở xuống còn không biết, tên tiểu tử Trình Lập Dân sao lại biết được vậy nhỉ?

- Cô nương dám cam đoan bốn giáo không có nội gian không?

Bạch Văn như vỡ lẽ "ờm" một tiếng, rồi liền nhoẻn cười nói:

- Tôn giá đi ngay thật sao?

Hoàng Xam Thần Tẩu nghiêm túc:

- Mệnh lệnh của giáo chủ, ai dám trể nải?

Bạch Văn vươn vai, giọng lười nhác nũng nịu nói:

- Hoãn lại chốc lát cũng không được sao?

Hoàng Xam Thần Tẩu thoáng lưỡng lự, cúi xuống hôn lên má Bạch Văn một cái, đoạn nói:

- Không được, giáo chủ mà trách tội thì khốn, lão phu phải lên đường ngay! Tối nay lão phu nhất định...

Đoạn kể tai Bạch Văn khẽ nói gì đó, khiến Bạch Văn cười ngặt nghẽo đầy dâm đảng, rồi dùng ngón tay làm thành hình con rùa nói:

- Được, ai mà xin tha là con này!

Đây thật là một chuyện khó hiểu, Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân là ân nhân đã nuôi dạy Trình Lập Dân với Lãnh Văn Anh nên người, giờ sao lại trở thành Kim bài số Bốn trong Thái Cực Giáo và lại còn định ám toán Trình Lập Dân nữa?

Chả lẽ Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân thật đã bị hại? Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân này là giả mạo?

Vậy kẻ giả mạo này là ai?

Phải chăng Hoàng Xam Thần Tẩu đã bị người của Thái Cực Giáo làm mất bản tính?

Nếu quả như vậy thì Nhạc Tổ Trần hiện ở đâu?

Còn nữa, Trình Lập Dân rời khỏi Độn Thế Cung Chủ chưa bao lâu, sao lại có hai Trình Lập Dân chia đường đến tổng đàn Thái Cực Giáo?

Trong hai Trình Lập Dân ít nhất cũng có một người là giả mạo, Trình Lập Dân hiện nay võ công cao siêu, đã kể được là một cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, vả lại vì một bức Tàng Chân Đồ, bọn người Thái Cực Giáo với Bàn Thạch Bảo và quần hùng hai giới hắc bạch trên giang hồ đều quyết tâm bắt được chàng, có thể nói là cường địch khắp võ lâm, ai lại có võ công và đởm lượng như vậy mà dám giả mạo chàng để chuốc họa vào thân?

oOo

Trong vùng núi Bảo Phúc cách Cửu Nghi Sơn về phía tây bắc khoảng trăm dặm, một thiếu niên áo tím anh tuấn phi phàm, lưng giắt trường kiếm, đang giục ngựa phóng đi về phía Cửu Nghi Sơn, đó chính là Trình Lập Dân đã từ Độn Thế Cung Chủ lấy được linh dược phục hồi dung mạo cấp tốc quay về tìm Nhạc Tổ Trân.

Tiếng vó ngựa lộp cộp, tà áo tung bay, ánh trăng nhạt nhòa, gió đêm hiu hắt, không khí hết sức tĩnh lặng bình yên, nhưng đôi mày kiếm của chàng chau chặt, ánh mắt đầy lo âu, chúng tỏ lòng chàng hết sức trăn nặng.

Rẽ qua một khúc quanh, trước mắt là một sơn cốc khá rộng.

Trình Lập Dân giắt dây cương, hai chân kẹp nhẹ, tuấn mã lập tức ngửa cổ hí vang, gia tăng tốc độ phóng đi.

Lúc này, trong khu rừng bên phải ngoài mười trượng, đột nhiên một vệt sáng xanh kèm theo tiếng rít ghê rợn bay thẳng vào đầu ngựa của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân giắt mình, theo bản năng tay trái ghì dây cương, tay áo phải phất ra, thi triển Lưu Vân Phi Tự đón lấy trường kiếm bay đến.

Trong tiếng hí vang, tuấn mã cất cao hai chân trước đứng thẳng lên, đồng thời thanh trường kiếm còn cách Trình Lập Dân khoảng ba thước đã tự động rơi xuống đất.

Hiển nhiên, người phi kiếm chân lực đã đạt đến cảnh giới thu phát tùy tâm, và kinh lực hết sức đúng mức. Người có được thân thủ như vậy trong đương kim võ lâm chẳng có bao nhiêu.

Trình Lập Dân trong một thoáng ngơ ngẩn, trong rừng đã vang lên một tiếng cười lạnh lói và nói:

- Tiểu tử đừng căng thẳng, lão phu chỉ dọa ngươi đó thôi!

Theo sau tiếng nói, bốn người từ trong rừng phóng ra, đứng thành một hàng ngang, cản đường Trình Lập Dân.

Trong số hai người là nhân vật trong Bát Hoang Bát Dị. Đó là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang và Độc Ma Doãn Trúc Quân. Còn lại là Lãnh Tu, đồ đệ của Âm Dương Thần Ma và Chu Lương minh huynh của Trình Lập Dân.

Trong bốn người này, ngoại trừ Độc Ma Doãn Trúc Quân là Trình Lập Dân mới gặp lần đầu, còn lại đều là người quen cả.

Trình Lập Dân tung mình xuống ngựa, hướng về Chu Lương vòng tay nói:

- Xin chào đại ca!

Chu Lương buông tiếng cười khẩy, quay mặt đi phía khác.

Âm Dương Thần Ma quay sang Độc Ma Doãn Trúc Quân cười nói:

- Lão độc vật, giáo chủ có truyền lệnh dụ, ai bắt sống tiểu tử này sẽ được thưởng vạn lạng vàng và thăng chức một bậc, hiện bốn giáo người nào cũng đang truy nã tiểu tử này, chỉ duy hai ta vì có nhiệm vụ khác nên không tham gia, thật không ngờ tiểu tử này lại ngẫu nhiên nộp mạng.

Trình Lập Dân vốn chưa biết lão phụ tóc bạc có gương mặt như cú vọ đứng bên Âm Dương Thần Ma là ai, giờ nghe Âm Dương Thần Ma gọi mụ ta là "Lão độc vật", bất giác động tâm thầm nhủ:

- Lão độc vật ắt à Độc Ma Doãn Trúc Quân, giờ mình đã gặp, lát nữa động thủ sẽ nhân cơ hội trừ khử mụ ta...

Chàng bận suy nghĩ, cơ hồ không nghe những lời nói khác của Âm Dương Thần Ma.

Độc Ma Doãn Trúc Quân cười lạnh lùng nói:

- Trước đây không lâu Âm Ma Đông Phương Minh đã bị gãy ba khúc xương sườn bởi Tử Anh thần kiếm của hần, nay ngẫu nhiên gặp tại đây, hãy để cho lão bà này đánh trận đầu.

Đoạn liền vung động Xà đầu quả trượng trong tay, chậm bước tiến ra.

Âm Dương Thần Ma vội cảnh báo:

- Tiểu tử này đã được chân truyền của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, tuyệt đối không phải khinh suất!

Độc Ma Doãn Trúc Quân cười khăng khặc:

- Tiểu tử này miệng còn hôi sữa, đâu được chân truyền của Từ Nguyên thì cũng có giới hạn mà thôi!

Đoạn Xà đầu quả trượng trở vào Trình Lập Dân, với giọng lãnh lói như cú kêu quát:

- Tiểu tử, ngươi còn chưa tuốt kiếm ra đi!

Trình Lập Dân tuy đã đoán ra lai lịch của đối phương, biết đối phương khét tiếng dùng độc, cơ hồ một cái cất tay cũng có thể thi triển kịch độc, nhất là Xà đầu quả trượng lại càng tập trung khói độc, dịch độc và châm độc. Một chút khinh suất là ôn hận ngàn thu, nhưng sau khi được uống Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn do Kim Tỏa Song Tàn tặng cho, chàng đã suốt đời

không sợ bách độc, và từng đích thân thử nghiệm Đào Hoa Độc Chương ở Vân Vụ Sơn, nên đối mặt với hung nhân này, thần thái vẫn hết sức bình thản mỉm cười, lạnh lùng nói:

- Thần kiếm của bốn hiệp không chém phùng vô danh tiểu tốt, hãy báo danh trước đi!

Độc Ma Doãn Trúc Quân cười sắc lạnh:

- Lão nương danh liệt Bát Hoang Bát Di, với độc thành danh. Tiểu tử ngươi miệng còn hôi sữa, đâu chưa từng gặp hắc cũng từng nghe chứ?

Trình Lập Dân cười to:

- Vậy tôn giá chính là Độc Ma Doãn Trúc Quân rồi! Tốt lắm, hãy thi triển hết bản lĩnh đắc ý nhất đi, nếu không, tôn giá lỗ qua cơ hội này, sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội thi triển nữa đấy!

“Choang” một tiếng như long ngâm, Tử Anh thần kiếm đã ra khỏi bao, dưới ánh trăng soi, hàn quang lấp lánh và kiếm khí lạnh buốt thịt da.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân lúc luận bàn về các nhân vật hai giới hắc bạch trong võ lâm đã từng nói với Trình Lập Dân: Trong Vũ Trụ Tam Ma, Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang là thâm nhất, Âm Ma Đông Phương Minh nham hiểm nhất, Độc Ma Doãn Trúc Quân ác độc nhất, mục ta chẳng những khắp người đầy độc, mà lòng dạ cũng độc nhất, và là người nguy hiểm hơn hết trong Tam Ma, nên chàng đã thâm hạ quyết tâm phải nhân cơ hội này trừ khử.

Trình Lập Dân vừa rút Tử Anh thần kiếm ra khỏi bao, Độc Ma Doãn Trúc Quân cười khăng khặc nói:

- Đúng là một tiền cổ thần binh, nhưng đáng tiếc là tiểu tử ngươi không thể nào giữ nổi!

Trong khi nói đã giẫm Trung cung, bước Hồng môn, Xà đầu quái trượng trong tay thi triển chiêu “Trục đảo hoàng long”, kèm theo tiếng rít ghê rợn, điểm thẳng vào yếu huyệt Đan Điền của Trình Lập Dân.

Giẫm Trung cung, bước Hồng môn, đó là một lối đánh khinh người nhất, với kinh nghiệm và lịch duyệt của Độc Ma Doãn Trúc Quân, đối mặt với một cao thủ tuyệt thế, truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, sao lại có lối đánh như vậy?

Kể ra, đó cũng chính là chỗ hiểm độc của Độc Ma Doãn Trúc Quân.

Thì ra ngọn Xà đầu quái trượng của mục ta dài đến năm thước, cơ hồ gấp đôi Tử Anh thần kiếm, chỉ dài khoảng hai thước bảy, hai thước tám. Trong tình huống ấy, cộng thêm võ

công cao siêu và sự ứng biến khôn khéo của mụ ta, Trình Lập Dân cho dù bảo kiếm sắc bén đến mấy, chiêu thức kỳ diệu đến mấy cũng không thể nào trong một chiêu đả thương được mụ ta, cùng lắm chỉ hy sinh một ngọn Xà đầu quả trượng, mà đó chính là điều mụ ta mong muốn, bởi chỉ cần Trình Lập Dân trong cơn tức giận hủy hoại Xà đầu quả trượng của mụ ta, khói độc, dịch độc và châm độc trong quả trượng sẽ tức khắc phún ra hết, Trình Lập Dân chỉ cần dính vào chút ít là mục đích của mụ ta kể như đã đạt.

Trình Lập Dân thông minh hơn người, dĩ nhiên hiểu rõ dụng ý của đối phương, song chàng có điều sở cựa chẳng chút khiếp sợ, ngoài mặt giả vờ không biết dụng ý của đối phương, ngậm ngung tụ chân lực, Lưỡng Nghi Chân Khí tạo thành một bức tường vô hình khắp người chàng, cười khẩy nói:

- Lão độc vật muốn chết!

Người đứng yên tại chỗ, thần kiếm trong tay với chiêu "Lan giang tiết đầu" nhanh như chớp quét ra.

"Cách" một tiếng khẽ, Xà đầu quả trượng trong tay Độc Ma Doãn Trúc Quân đã gãy thành ba khúc, tất cả khói độc, dịch độc và châm độc dưới sức đẩy bởi tiềm lực vô hình của Độc Ma Doãn Trúc Quân, cùng bắn vào người Trình Lập Dân.

Độc Ma Doãn Trúc Quân mặt cười ghê rợn quát:

- Nằm xuống!

Độc Ma Doãn Trúc Quân tự thi binh khí dài hơn đối phương mới mạo hiểm như vậy, khi bảo kiếm của Trình Lập Dân chém gãy Xà đầu quả trượng, kiếm thế đã hết, ít ra phải đưa tới trước hai thước mới chạm đến người mụ ta, theo sự tính toán của mụ ta thì chắc chắn Trình Lập Dân đã bị trúng độc ngã xuống rồi.

Nhưng trời không chiều ý người, Trình Lập Dân chẳng những không sợ độc, mà còn luyện thành cương khí hộ thân vô hình, và đã định tâm xuất kỳ bất ý nhất cử tiêu diệt ác ma này, trừ hại cho giới võ lâm.

Ngay khi Độc Ma Doãn Trúc Quân buông tiếng quát: "Nằm xuống", Trình Lập Dân đột nhiên thi triển Thông Tý Thần Công của Kim Tỏa Song Tàn truyền cho, tay trái rụt về, tay phải cầm kiếm vụt dài ra hơn hai thước, cộng thêm chân lực dồn vào thân kiếm, hàn quang từ mũi kiếm vuren ra hơn thước, im lìm đâm vào ngực Độc Ma Doãn Trúc Quân.

Độc Ma Doãn Trúc Quân hồn phi phách tán chưa kịp có phản ứng gì, hàn quang của Tử Anh thần kiếm đã xuyên vào da thịt mù ta.

Lão ma này quả là công lực phi phạm, lâm nguy bất loạn, ngay khi sự sống chết như ngàn cân treo sợi tóc, mù ta lệ làng nghiêng người, tung mình ra sau. Tuy nhiên, xương sườn trước ngực cũng bị gãy mất hai khúc, và một cánh tay trái cũng bị tiện đứt đến vai.

Trình Lập Dân thân kiếm hợp nhất tung mình đuổi theo và quát to:

- Lão độc vật, nộp mạng đây!

Thật may cho Độc Ma Doãn Trúc Quân, mù ta hạ xuống ngay bên cạnh Chu Lương, Chu Lương lập tức xách lấy mù ta phóng đi vào rừng.

Với thân pháp cực nhanh của Trình Lập Dân và kiếm khí sắc bén của Tử Anh thần kiếm lẽ ra có thể đuổi kịp và hạ sát Độc Ma Doãn Trúc Quân, song như vậy cũng sẽ gây tổn thương cho Chu Lương, nên chàng bất giác chần chừ, ngay trong khoảng khắc ấy, sư đồ Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang với Lãnh Tu hai người bốn chuông đã cùng lúc đẩy ra, một luồng chuông lực như bài sơn đảo hải ập vào Trình Lập Dân, đồng thời thừa thế tung mình, bỏ chạy vào trong rừng rậm.

Trình Lập Dân tức tối nghĩ rằng, vừa định tung mình đuổi theo vào rừng, nhưng chợt nghĩ đến câu "Gặp rừng chó vào" là điều đại kỵ trong giới võ lâm, với võ công của mình hiện nay tuy chẳng sợ đối phương ẩn thân ám toán, nhưng trong khu rừng rậm rạp thế này, tìm người thật chẳng dễ chút nào, thay vì hoài phí công sức, chi bằng sớm lo liệu việc nghiêm chỉnh của mình thì hơn.

Nghĩ vậy, bèn tung mình lên ngựa, vận chân khí hướng vào rừng dương thanh nói:

- Đại ca, trọng trách phục hưng Tam Nghĩa Trang và tẩy trừ yêu nghiệt võ lâm, đại ca cũng nghĩa bất dung từ, mong rằng đại ca sớm ăn năn hối cải.

Dứt lời, ngồi yên trên lưng ngựa chờ một hồi, trong rừng hoàn toàn yên lặng.

Trình Lập Dân buông tiếng thở dài, cho ngựa quay đầu lại, giật cương vừa định bỏ đi.

Bỗng nghe trong rừng vọng ra một giọng rần rỏi và hùng hồn nói:

- Tiểu tử, ngươi miệng còn hôi sữa mà khẩu khí to quá!

Trình Lập Dân nhận ra tiếng nói này tuyệt đối không phải của bốn người vừa rồi, bất giác ngẩn người, tung mình trở xuống đất, nhướng mày cao giọng nói:

- Không phải người cao tuổi mới có chí, Trình Lập Dân tuy còn trẻ tuổi, nhưng nghĩa khí không kém người.

- Tiểu tử, ngươi bằng gì mà dám nói khoác đòi tảo trừ yêu nghiệt võ lâm?

Trình Lập Dân linh quang lóe lên trong đầu, đã nghe ra tiếng nói này rất quen, song nhất thời không nhớ ra được đã nghe ở đâu, trong lúc suy tư, buột miệng nói:

- Bằng vào một bầu nhiệt huyết và một quả đan tâm!

Người ấy cười to:

- “Nhiệt huyết” và “Đan tâm” ư? Đáng giá bao nhiêu?

Giọng nói ngập đầy mai mỉa.

- o O o -